

พจนานุกรมเมืองใหม่

ตอน บริการทุกระดับประทับใจจริง ๆ

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

หลังจากที่เสร็จสิ้นภารกิจพิชิตฝันบนตึกไทเป 101 แล้ว เรายังไม่ลืมนะว่าเพื่อนของเราอีกทีมยังมีตัวตนอยู่ พวกนางกำลังค่อยๆ เดินทางมาจากภูเขาข้างอย่างทะลักทุเล ไม่ใช่เพราะว่าการเดินทางไม่สะดวกหรือว่าจะไร แต่เพราะนั่นมันภูเขานะ ขึ้นก็ภูเขา ลงก็ภูเขา จากคำให้การทำให้ทราบ ว่า ขาของพวกนางสั้นระริก ก็ริคเตอร์ไม่ทราบได้ แทบยืนไม่อยู่ ใจเราสงสารก็สงสารนะ ตลกก็ตลก คนไม่ค่อยได้ออกกำลังกายก็เลยตอบกลับข้อความไปว่าค่อยๆ มา แล้วกัน จะได้มาพักกินข้าวกัน ไซ้แล้ว เพราะที่ด้านล่างของตึกไทเป 101 แห่งนี้มี Shopping Mall ขนาดใหญ่อยู่ มีทั้งสินค้าแบรนด์เนม ทั้งร้านอาหาร ทั้งร้านของขวัญของฝากเต็มไปหมด ระหว่างที่กำลังรอสมาชิกยุรยาตรมาถึง ทีมงานทางนี้ลงความเห็นว่าจะไปดูตลาดเลา ร้านอาหารที่จะไปกินกันก่อนจะดีกว่า จงตงจงโตะอะไรให้เรียบร้อย จะได้ไม่เสียเวลา

ร้านอาหารที่จะจัดกันในคำคีนนี้ก็คือ ร้านตั้นไทฟง (Din Tai Fung หรือ 鼎泰豐) ด้วยความสัตย์จริง ไม่เคยได้ยินชื่อร้านนี้มาก่อน แต่ผู้จัดการทีมที่เสนอร้านนี้มาบอกว่า ร้านนี้เป็นตำนานนะ (อีกแล้ว ตำนานหลายตำนานเหลือเกิน ตำนานจนแหลก) เรื่องมันก็เลยมาลงอยู่ที่ว่า อะ ตำนานก็ตำนาน สงสัยเราจะไม่ได้อยู่ในวงการ ขอลองสักทีจะได้ไม่เสียชาติเกิด...คุณพระคุณเจ้าช่วยกล้วยใหม่! นี่มันอะไร

กัน !! มวลมหาประชาชนในละแวกนี้ไม่คิดจะรับประทานอะไรอย่างอื่นกันเลยหรือครับ คนเยอะมาก เยอะจนหาทางเข้าร้านไม่เจอ นาที่นั่นจำได้ว่าเรียกประชุมด่วนกันเลยทีเดียว เอาอย่างไรดีเรา คนมันเยอะมาก คิวยาวมาก จะถอดใจจากตำนานใหม่ แต่ด้วยความวิริยะอุตสาหะ ชาวคณะจึงตกลงว่ายังไงก็จรอ เราส่งนางนาตาซาเข้าไปรับคิวมา เลขคิวปัจจุบันกับเลขคิวที่เราได้มันช่างห่างไกลเหลือเกิน คีนนี้ร้านจะปิดก่อนไหมนี่ ฮือ

สิ่งที่ทำให้ยังพอยิ้มได้ในสถานการณ์แบบนี้ก็คือ เมนูอาหารที่พนักงานสาวส่งให้มาเลือกไว้ล่วงหน้ามันเป็นภาษาไทยละ เธอรู้ได้ยังไงว่าอิพวกนี้เป็นคนไทย หรือว่าเป้าหมายมันประจําตนเองออกมาช่างเถอะ รายการอาหารในเมนูก็นะ เป็นภาษาไทยที่ชัดเกลามาแล้ว ประมาณ 80% อีก 20% ที่เหลือก็จะเป็นการใช้คำศัพท์ และโวหารที่ยังแปร่งๆ อยู่ บางจุดคืออดจะปฎิเสธไม่ได้เลย แหะๆ แต่แค่นี้ก็ประทับใจมากแล้ว เราสูมหัวกันจิ้มสิ่งที่คิดว่าน่าจะอร่อย เพราะเกือบทั้งหมดนั้นไม่เคยกิน ถึงชื่อจะคล้ายๆ กับร้านอื่น ก็ไม่รู้ว่ารสชาติเป็นยังไงแล้ว สมาชิกที่เหลือของเราจะกินได้ไหม เอาว่าเลือกมาแล้วกลางๆ กินได้ก็กิน กินไม่ได้ก็ไม่ต้อกิน! ยิ่งเลือกนาน คิวก็จะยิ่งยาวไปอีก นางนาตาซาวิ่งกลับไปยื่นรายการอาหารด้วยความรวดเร็วพร้อมกับคาบความลับมาบอกด้วย เธอเล่าว่า เมนูอาหารจริงๆ แล้วมีหลายภาษามากๆ ทั้ง

คนทั้งโลกตรงนั้นก็รู้เลยว่าพวกคนไทยมันมาแล้ว ที่น่าทึ่งคือการประสานกันระหว่างพนักงานรับคิว เมนูอาหาร และระบบเรียกคิว สอดประสานกันอย่างน่าประทับใจ

พนักงานพาเราไปที่โต๊ะ พร้อมกับเข็นรถเข็นมาเทียบข้างๆ นี่ก็งั้นว่าเข็นมาทำไม อ้อ

เขาเอาไว้วางสัมภาระนะ แถมมีผ้าคลุมกันน้ำลายแห่งความอร่อยของลูกค้าจะกระเซ็นไปโดนให้ด้วย น้ำตาจะไหล ทุกทีก็คือวางตามมีตามเกิดมาก เมนูหนึ่งที่ขึ้นชื่อสำหรับร้านนี้เลยก็คือ เสี่ยวหลงเปา (小籠包) ก็คงไม่ต้องบรรยายอะไรมาก น่าจะรู้จักกันเป็นอย่างดี แล้วก็อร่อยสมคำร่ำลือจริงๆ จำไม่ได้แล้วว่ากินอะไรไปบ้าง ส่วนใหญ่จะอร่อยทั้งสิ้น พวกจานผักนั้นก็เด็ดดวงไม่แพ้กัน ผักเขาดูดีมาก แต่จำได้ดังๆ ว่าข้าวผัดยังไม่ค่อยโอเคเท่าไร ยังธรรมดาเกินไป ส่วนค่าเสียหายในมือนี่ก็ต้องบอกว่า “สมราคา” คือเทียบกับเงินไทยก็งานละเป็นร้อยนะ ร้อยขึ้นไป โชคดีว่ามากันหลายคนก็เลยไม่เจ็บตัวมาก ก่อนออกจากร้านก็ยังมีความฝรั่งให้ดับกลิ่นปากอีก โอ้ย จะให้ประทับใจอะไรกันนักหนานะ

ภาษาจีน (default) ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทย ภาษาอินเดีย ก็มีนะแก คาดว่าพนักงานจะเดาจากสำเนียง และหนึ่งหน้าว่าควรจะเอาเมนูภาษาอะไรให้ดี หรือถ้าใครที่รู้ชื่อแล้วก็ร้องขอไปได้เลย เอาสิตีหัวเข้าร้านตั้งแต่เมนูเลยละ

เวลาที่เหลืออยู่จะทำอะไรได้นอกจากเดินชอปปิ้งไปเรื่อยๆ รอเพื่อนชอปปิ้งด้วย ไม่นาน (หรือ) เพื่อนสมาชิกก็มาสมทบ พวกนี้ก็เก้งน่ะ บอกพิภักดีไปอย่างคร่าวๆ แต่ก็หาเจอ เราได้เล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้ฟังแล้วก็กระจายตัวกันไปชอปปิ้งต่อ ของฝากจาก Shopping Mall นี้ดูจะหนักไปทางขนมเบี๊ยะชะเยอะเลย มีหลายร้านมากๆ สารพัดได้ยิ่งได้แปลกๆ แบบใส่กุหลาบนี้ เพียบ คนอื่นเขาคงชอบกันแหละ แต่ฉันไม่ชอบ หอมจนเวียนหัว...ขนมอีกอย่างจริงๆ ก็เป็นไฮไลท์ของไต้หวันก็คือ พายสับปะรด (鳳梨酥เฟิงหลิงซู) หน้าตาน่ารักน่ากิน ตัวเองก็เคยกินมาบ้างเวลามีคนที่ออฟฟิศมาเที่ยวแล้วซื้อกลับมาฝาก ส่วนตัวคือรักเลยแหละ ไม่ได้แค่ชอบ แต่ราคานี้ก็ต้องบอกว่าไม่ธรรมดา จำนวนไม่เยอะ ชิ้นเล็ก ๆ 6 ชิ้น 8 ชิ้น 12 ชิ้น แต่ราคาอสังการมากไม่ทันขาดคำ ผู้จัดการที่มั้นมาอีกแล้ว มากะชิบว่ายังไม่ต้องซื้อ เพราะเดี๋ยววันถัดๆ ไปจะพาไปซื้อที่แหล่ง ตำนานเลยนะ...เอาจริงๆ เบื่อคำว่าตำนานของมันมาก แต่เราก็อธิษฐานทุกที ให้ตายเถอะ

หลังจากที่เดินวนดูสินค้ามากมายตระการตากันจนเวียนหัวแล้ว (เวียนหัวจากขนมเบี๊ยะใส่กุหลาบแหละ) ก็ขอย้ายนรอคิวแถวๆ หน้าร้านอย่างน่าเวทนาดีกว่า ชาวแก๊งยืนคุยกันสัพเพเหระกันไปมา จนหมดเรื่องจะคุยแล้ว แต่ ณ ตอนนั้นเรายังไม่เปิดเผยเรื่องของขวัญวันเกิดนะ ยังไม่ถึงเวลา จนแล้วจนรอดก็ใกล้ได้คิวของเราแล้ว เอ๊ะ ฟังเสียงเรียกคิว (ผ่านระบบกระจายเสียง) เขาเรียกด้วยภาษาอื่นด้วย นี่ ตะกี้ก็เรียกภาษาญี่ปุ่นกับอังกฤษไป ตอนนั้นเลยเริ่มตื่นเต้นแล้วว่าถึงคิวเราจะยังงั้น และแน่นอน เรียกเป็นภาษาไทยจ๊ะ จะน่ารักไปไหน

Small Tips

เมนูอาหารของร้านดินไท่ฟงจริงๆ แล้วไม่ได้มีเยอะมาก แถมหน้าตาก็คล้ายๆ กัน เพียงแต่วัตถุดิบที่ใช้ในแต่ละเมนูจะแตกต่างกันไปเฉยๆ คำศัพท์ในเมนูอาหารที่น่าสนใจ เช่น 開胃菜 (ไคเว่ยไช่ - อาหารเรียกน้ำย่อย) 餃類 (เจียวเล่ย์ - พวงกี้ยวนึ่ง) 燒賣 (เซาไม่ - เกี้ยวทอด) 大包 (ต้าเปา - ซาลาเปากับหม่านโถว) 湯品 (ทางผิน - ซุปหรืออาหารต้มๆ) 盤菜 (ผานไช่ - ผักเป็นจานๆ) 燒飯 (เซาฟาน - ข้าวผัด) 湯麵 (ทางเมี่ยน - ก๋วยเตี๋ยว) เป็นต้น

ภาพประกอบ

<https://dintaifungusa.com/>

<https://www.thetravelmentor.com/2018/01/original-din-tai-fung-location-on-xinyi-road-in-taipei-taiwan/>